

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας, ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερσείας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐτησίᾳ δρ. 8.—
Ἐξαμηνίῳ » 4,50
Τριμηνίῳ » 2,50

Ἐξωτερικοῦ

Ἐτησίᾳ φρ. 10.—
Ἐξαμηνίῳ » 5,50
Τριμηνίῳ » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων ἑσῶτερ. λ. 10. Ἑξῶτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμωρῶνται ἑκάστου λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐρυκίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολαίον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος

Ἐν Ἀθήναις, 17 Ὀκτωβρίου 1915

Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 46

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Πραγματικῶς, μάλιστα εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἀπέραντον περίβολον, ὁ Ραούλ εἶδεν ἕνα κοπάδι ἀπὸ τριακόντα ἢ τετρακόντα βόδια τὰ ὅποια γκῶστοι ἔριπποι ὠδήγουν εἰς τὸ σφαγεῖον, ὅπου εἰσέρχοντο ἀνὰ εἰκοσι.

Ὁ μπάρμπα-Φρανσουά τῷ εἶπε:

— Κάθου! δὼ, κοντὰ ἐς αὐτὴ τὴν ἀψηλὴ σάνιδα, ποὺ βλέπει, νὰ κάμῃς γάξιν. Ἐγὼ πάω νὰ ντυθῶ καὶ νὰ πιάσω δουλειά, γιατί βλέπω τὸν καπατὰξ ποὺ μοῦ γνέρει νὰ κάμω γρήγορα.

Πραγματικῶς ὁ Ραούλ ἐστάθη νὰ ἰδῇ.

Εὗρισκετο πλησίον ἑνὸς ἱκρίου στενοῦ καὶ μακροῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου συνωθούντο εἰκοσι βόδια, μυκώμενα θρηνη-

δῶς. Κάθε τῶσον, ἕνας ἔριππος ἀνθρωπος ἐτρανδόνιζε μίαν θηλειάν εἰς ἕνα ζευγὸς κεράτων καί, ἀρῶν τὸ ζῶον ἐπιάνετο, ἐτύλιγε τὸ ἄκρον τοῦ δερματίνου σχοινίου εἰς μίαν τροχάλεαν.

Ἡ τροχάλεα αὐτὴ ἔστρεπε τὸ δυστυχὲς ζῶον πρὸς μίαν θύραν ξυλίνην, ἣ ὅποια ἠνοίγετο αὐτομάτως, διὰ νὰ περάσῃ ὁ κατόδικος.

Ὁ Ραούλ ἐπροχώρησε διὰ νὰ ἰδῇ τί συνέβαινεν ὀπίσω ἀπὸ τὸ διάφραγμα, — καὶ εἶδε θέαμα φρικτῶδες.

Μία ἀστραπή. Εἶνε τὸ μακρὸ μαχαίρι τοῦ ντεμουκαντόρ, τὸ ὅποion καταφέρεται ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ ζώου, μεταξὺ δευτέρου καὶ τρίτου σπονδύλου. Τὸ ζῶον πίπτει πρὸ τοῦ ἡμιγύμνου δημίου, τὸν ὅποion καταδρέχει μὲ τὸ αἷμά του. Ἀμέσως προστρέχουν ἄλλοι ἐργάται καὶ φορτώνουν τὸ σάβιον εἰς ἕνα χαμηλὸν ἀμάξι, τὸ ὅποion τρέχει ἐπὶ σιδηρῶν ράβδων μέχρι τῆς παρακειμένης αἰθούσας.

Ἐκεῖ τὸ περιμένουν οἱ γδάρτες. Καὶ μεταξὺ αὐτῶν, εἰς τὴν θέσιν του, μὲ τὸ μαχαίρι στὸ χεῖρ, ὁ Ραούλ βλέπει καὶ τὸν Φρανσουά.

Ὁ ἀγαθὸς Βάσκος τοῦ νύει, ὅτι ἀργότερα θὰ ἐφρόντιζε δι' αὐτὸν διότι τώρα ἔχει ἐργασίαν.

Καὶ πραγματικῶς, ἔχει πολλήν. Ὁ ὄγκος ἐκεῖνος τοῦ αἰμάσσοντος κρέατος, ποὺ περνᾷ ἀπ' ἐμπρὸς του, πρέπει νὰ ξεκαθαρισθῇ. Καὶ τὸ μαχαίρι του δουλεύει μὲ ταχύτητα εκπληκτικὴν. Εἰς ὀλίγα λεπτὰ τὸ ζῶον ἀποκεφαλίζεται, γδάρνεται, ξεκοιλιάζεται, διαμελίζεται. Τὰ πόδια του ἀποκόπτονται, τὰ κέρατα του ἀποσπῶνται, οἱ πνεύμονες ἡ καρδιὰ καὶ τὸ σπένδι, ἀπὸ ἄλλους ἐργάτας, ἀναρτῶνται εἰς ἄγριατρα. Εἰς δέκα λεπτὰ μὲ τὸ ὥρολόγι, ἀπὸ ὅλον ἐκεῖνο τὸ βῶδι, δὲν ἀπομένει

«Ὁ καπατὰξ τὸν ἐδέχθη χωρὶς πολλὰ λόγια...»
(Σελ. 366 στ. α'.)

παρὰ ὁ σκελετὸς καὶ ἡ ἄνευ κεράτων κεφαλή. Ἐρχονται τότε ἄλλοι ἐργάται, ἐπιπίπτουν κατὰ τοῦ σκελετοῦ τὸν διαλύουν καὶ συσσωρεύουν τὰ κόκκαλα.

Μετὰ τὴν ἐπίληψιν τοῦ θεάματος, ὁ Ραούλ τὸ παρακολοῦσε ὡς τὸ μεσημέρι. Τότε κυπᾷ ἕνας κώδικς καὶ ἡ αἰματηρὰ ἐργασία διακόπτεται.

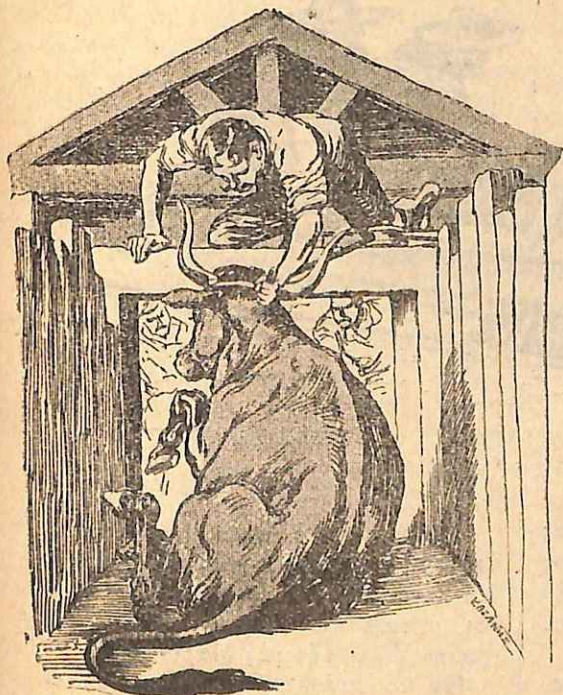
Ὁ γονεὺς Φρανσουά τὸν πλησιάζει, σκουπίζων τὰ χεῖρά του, ποὺ εἶνε ἀκούρη κατακόκκινα.

— Μικρέ, τοῦ λέγει, πάμε νὰ φαίμε. Θὰ σὲ συστήσω στὸν καπατὰξ καὶ ἀπὸ τὰ πόγεια θὰ μπόρῃς νὰ πιάσῃς δουλειά.

Ὁ Ραούλ ἠκολούθησε τὸν ἄρχοντα τοῦ εὐχαριστημένου. Βεβαίως δὲν εἶχε πολλὴν ἐρεσὶν νὰ παύῃ, ἐξαπλάκη ὁμῶς εὐαρέστως διὰ τὴν μεγάλην καθαρίτητα, ἣ ὅποια ἐδατίλευσεν εἰς τὸ ἐργαστήριον τῶν ἐργατῶν.

Περὶ σφόδρα ἀπὸ διχνοσίους ἦσαν μαζευμένοι ἐκεῖ, μετὰ καὶ καταδρέχονταν μὲ ἀγρίαν ἐρεσιν... πάλιν κρέας.

«Ἀρὰ ἐχόρταιναν, ἐπύγγαιναν καὶ

«Εἶνε τὸ μακρὸ μαχαίρι τοῦ ντεμουκαντόρ...»
(Σελ. 366, στ. β'.)

ἐξηπλώνοντο ἔξω, κατάχαμα, καὶ ἐκεῖ ἐκοιμῶντο μακρῶς ὅλην τὴν ὥραν ποῦ τοὺς ἔδιδαν δι' ἀνάπαυσιν.

Ἡ «ὕπνοσις» τοῦ Ραούλ ἐτελείωσε γρήγορα. Τῇ συστάσει τοῦ Φρανσουᾶ, ὁ

«Ἦταν ὁ Ζὺ καὶ ὁ Λὸ ποῦ ἐκοιμήλοντο...» (Σελ. 367 στ. α').

καπατὰς τὸν ἐδέχθη χωρὶς πολλὰ λόγια, μὲ μισθὸν ἑνὸς καὶ ἡμίσεος πιάστρου τὴν ἡμέραν. Θὰ ἐκοιμάτο ὅμως καὶ θὰ ἔτρωγεν εἰς τὸ ἐργοστάσιον.

Τὸ νέον ἐπάγγελμα δὲν ἐνθουσίαζε βέβαια τὸν μικρὸν μὲς ἥρωα. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν εἶχε νὰ ἐκλέξη μεταξὺ δύο ἢ τριῶν....Καὶ ὡς ἔξυπνον παιδί ποῦ ἦτο, τὸ ἐδέχθη διὰ νὰ ζήσῃ ἔως νὰ εὕρῃ καλλίτερον.

Ὅταν ἐπανελήθη ἡ ἐργασία, ὁ Ραούλ ἐτοποθετήθη εἰς τὴν δευτέραν αἰθουσαν τοῦ σφαγείου ὅπου, καθὼς τῷ εἶχεν εἰπῇ ὁ προστάτης του, τὸν ἔδωκαν νὰ μαζεύῃ τὰς γλώσσας τῶν ζώων εἰς ἕνα μεγάλον κουβάν καὶ νὰ τὰς μεταφέρῃ ἐκεῖθεν εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ ψυγείου.

Ἐκεῖ τὰς ἔδλεπε νὰ ἐξαφανίζονται πρὸς στιγμὴν εἰς μεγάλα καζάνια καὶ ἀναφάνινται πάλιν εἰς πελωρίους δίσκους ἀπὸ λαμαρίναν, ὅθεν τὰς παράλαμβανον εὐφύστατα μηχανήματα καὶ τὰς ἐστοίβαζαν εἰς κυτία ἐκ λευκοσιδήρου. Ἡ λειτουργία τοῦ γιγαντιαίου αὐτοῦ ἐργοστασίου ἐκίνησεν ἐπιτέλους τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Ραούλ.

Τὸ βράδυ, ὅταν ἐσκόλασαν οἱ ἐργάται, ὁ Φρανσουᾶ τὸν ἀπεχαιρέτησε καὶ τῷ εὐχέθη καλὴν ἐπιτυχίαν.

Ὁ Ραούλ ἔμεινε μὲ τοὺς συντρόφους του, καμμιὰ εἰκοσάρη νέους μαθητευόμενους σάν αὐτόν, οἱ ὅποιοι τοῦ ἔδειξαν τὰ ἐξαρτήματα τοῦ ἐργοστασίου, τοὺς κοίτωντας, ἀπλῶς ἀλλὰ καθαρωτάτους, τὰ ἀλῶνα ποῦ ἐπαίξαν φουμπόλλ καὶ ἄλλα παιγνίδια τοῦ ὑπαίθρου, καὶ τὰς αἰθούσας τῆς ἀναπαύσεως.

Ἦρνήθη ὅμως νὰ παίξῃ τὸ ντόμινο ποῦ τοῦ ἐπρότειναν, προτιμήσας νὰ ὑπάγῃ νὰ περιπατήσῃ μόνος του εἰς τὰ λειβάδια, τὰ ὅποια ἦσαν παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ.

κτύπησεν ἡ ἐνδεκάτη. Ἐκπληκτος ἦκουσε τὸ ὥρολόγι. Πῶς ἄργησε τὸσον, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ;

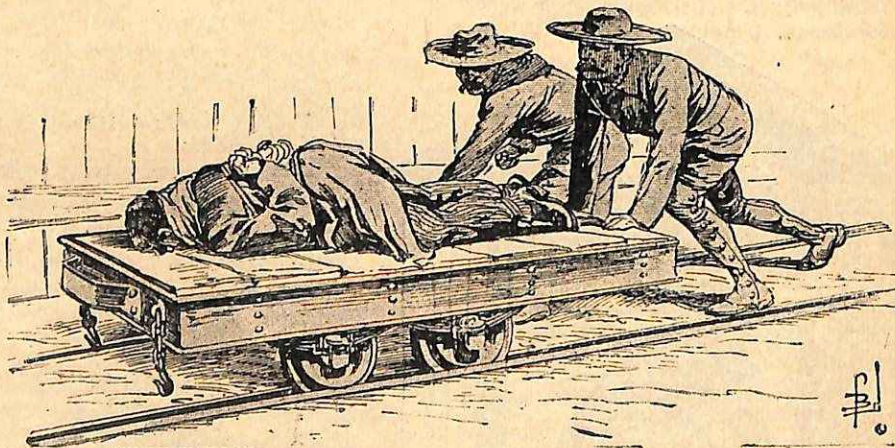
Φοβούμενος μὴ τὸν μαλώσουν, ἔτρεξε γρήγορα νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ κατάλυμα ποῦ τοῦ εἶχαν δεῖξῃ. Ἀλλὰ μὴ γνωρίζων ἀκριβῶς τὰ περίχωρα τοῦ ἐργοστασίου, ἔχασε τὸν δρόμον του καὶ εὐρέθη εἰς ἕνα λαθύρινθον αὐλῶν καὶ οἰκημάτων, ἀπὸ τὸν ὅποιον δὲν ἤμπορούσε νὰ ἐξέλθῃ. Εἰς μάτην ἀνεζήτησε κανένα ὑπάλληλον ἢ ἐργάτην, διὰ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ. Κανεὶς δὲν ἦτο ἔξω τέτοιαν ὥραν. Δὲν ἀνητυχοῦσεν ὅμως πολὺ, ἐπειδὴ ἔδλεπε μακρὰν καὶ κτίρια φωτισμένα, ὅπου ἤξευρεν, ὅτι ἐργάται ἐκαμναν νυκτέρι, διὰ νὰ προσθάσουν μίαν ἐπείγουσαν παργγελίαν τοῦ ἀργεντινοῦ στρατοῦ.

Τὸ ἐγκλημα.

Ὁ Ραούλ διηθύνετο τώρα πρὸς τὰ κτίρια αὐτά, ὅταν, ὀπίσω ἀπὸ ἕνα φράκτον, παρετήρησεν ὄμιλον τριῶν-τεσσάρων ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι μετέφεραν κάτι βαρὺ, διότι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐστέκοντο καὶ τὸ ἄφριναν διὰ νὰ ξεκουράζωνται.

Ὁ Ραούλ ἔσπευσε νὰ τοὺς πλησιάσῃ, νομίζων ὅτι ἦτο ἀπὸ τοὺς ἐργάτας ποῦ ἐκαμναν νυκτέρι· ἀλλ' ἄμα ἐφθασεν εἰς κάποιαν ἀπόστασιν, τοῦ ἐράνη, ὅτι μετὰ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, ἦσαν ὁ Ζὺ καὶ ὁ Λὸ. Ἐστάθη καὶ ἐσυλλογίσθη:

«Ἦνε, ἀλήθεια, αὐτοὶ; ... ὅχι, ὅχι, εἶμαι τρελλός... Παντοῦ βλέπω ἐχθρούς... Τί γυρεύουν τέτοια ὥρα αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι; μέσα εἰς τὸ ἐργοστάσιον; Τί ἤλθαν νὰ κάμουν;... Ἀδύνατον νὰ εἶνε αὐτοὶ...»

«Τὸ βαγονάκι ἔτρεξε γρήγορα ἐπὶ τῶν γραμμῶν...»

Ἐσυλλογίζετο τοὺς δύο ὥραίους μὴνας τῆς ἐλευθερίας, τοῦ πλούτου, τῆς ἀνέσεως ποῦ ἐπέρασε μὲ τὴν μίς Μπριδζ εἰς τὴν Καρδίδαν, ἔπειτα τὰς περιπετείας των... Τώρα ὅλ' αὐτὰ ἐτελείωσαν.

«Ὁμοιότης μία μὲ τὴν ἄλλην, μονότονοι, αἱ ἡμέραι του θὰ ἐπερνοῦσαν μέσα εἰς τὸ καταθλιπτικὸν ἐκεῖνο ἐργοστάσιον... Ἐμείνεν ἔξω, ρεμβάζων, ἐωσότου ἐ-

Μολοντοῦτο, ὁ μικρὸς ἐσταμάτησε καὶ ἐκρύβθη καλὰ ὀπίσω ἀπὸ τὸν φράκτον, διὰ νὰ ἰδῇ τί ἐκαμναν οἱ ἐργάται ἐκεῖνοι, μετὰ τῶν ὁποίων ἦσαν καὶ οἱ πρώην φίλοι τῆς μίς Μπριδζ...

Θὰ τὸ ἐμάνθανε γρήγορα, διότι ὁ μικρὸς ὀμίλος μὲ τὸ φορτίον του διηθύνετο πρὸς τὸ μέρος του καὶ θὰ ἐπερνοῦσεν ἀπὸ πλησίον του. Ἐκρύβθη κα-

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 359).

ΦΡΟΣΥΝΗ καὶ ΜΑΡΩ

Καλῶς τῇ Γιοῦλα.

ΓΙΟΥΛΑ

Πῶς ἐδῶ;

τί κάνετε μονάχες;

Τὸν πόλεμο ἀγναντεύετε,

τίς φοβερὲς του μάχες;

ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

Ὅχι, παιδί μου, στείλαμε

τὸ Νάσο κεῖθε κάτω

Νὰ μάθῃ γιὰ τὸ Θῦμιό μας

κάνα καλὸ μαντάτο.

ΜΑΡΩ

Ναί, Γιοῦλα, κάθισε καὶ σὺ

συντρόφευέ μας λίγο.

ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

Κάθισε, νεγατέρα μου,

ΓΙΟΥΛΑ

Ναί, Μάννα, δὲ θὰ φύγω!

ΜΑΡΩ

Κάθισε, Γιοῦλα, λίγο

Ν' ἀκούσωμε μαζί

Ὁ Θῦμιός μας ἀν' ἑξῆς.

ΓΙΟΥΛΑ

Ναί, Μάρω, δὲ θὰ φύγω

Οὔτε στιγμή ἀπὸ δῶ

Τὸ Νάσο ἄμα δὲ ἰδῶ.

Κ' Οἱ ΔΥΟ ΜΑΖΙ

Κι' ἀν' ἑξῆς καὶ παλειμάη γιὰ τὴν Πατρίδα Μαζί μὲ τὸ γενναῖο μας Βασίληα.

Ἀδελφικά τοῦ στέλνομε φιλιὰ,

Τῆς νίκης τὴν καλλίτερην ἐλπίδα.

Κι' ἀν' ὀλίγονε βοήθει συμφορὰ μας!

Καὶ πληγῶσε τὰ στήθεια του βαριά,

Στὸν πόνο του γλυκεῖα παρηγοριά

Τὰ πύρινα θὰ τρέχουν δάκρυά μας.

ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

Ὁ Νάσος!

ΜΑΡΩ καὶ ΓΙΟΥΛΑ

Ποῦ εἶν' τος;

ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

Ἐρχεταί

χαρούμενος τρεχάτος

Θὰ φέρῃ καλὰς εἰδήσεις!

ΜΑΡΩ

Ποῦ εἶν' τος, μητέρα;

ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

Νάτος!

Κοιτάχτε πῶς λαχάνισε!

πῶς τρέχει ὁ δόλιος!—Νάσο!

Μὴν τρέχει τόσο ἀγρόι μου!

(Περιμένουν. Μονακὸ ἰντερμετζό.)

ΝΑΣΟΣ

Φοβάστε μὴν ποστᾶσω;

Δὲν ἀποσταίνω καὶ ἐγγίνα σας!

συνεῖθισα νὰ τρέχω.

ΓΙΟΥΛΑ

Ἐμαθες, Νάσο, τίποτα;

ΝΑΣΟΣ

Ναί!

ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

Πές μας, δὲν ἀντέχω

Νὰ καρτερῶ.

ΝΑΣΟΣ

Τὸ Θῦμιό μας...

ΜΑΡΩ καὶ ΦΡΟΣΥΝΗ

Ἐ λέγε...

ΝΑΣΟΣ

Κάποια... σφαίρα...

ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

Τὸν ἦρε; τὸν ἐσκότωσε;

Ἄχου!... (κλαίει)

ΓΙΟΥΛΑ

Μὴν κάνεις ἐστὶ!

ΜΑΡΩ

Τὸ λοιπὸν;

ΝΑΣΟΣ

Τὸν ἦρε μὲς' στὰ στήθεια

Καὶ λίγο τὸν ἐπλήρωσε.

ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

Ἀλήθεια; λὲς ἀλήθεια;

Ζῇ τὸ παιδί μου;

ΓΙΟΥΛΑ

Σώπασε, Μάννα!

ΝΑΣΟΣ

Ναί! ἔξῃ! πολιώρα

Τὸν πῆραν, καθὼς μούττανε,

καὶ τότε πᾶν στὴ χώρα

Δυὸ νοσοκόμοι.

ΜΑΡΩ

Κ' ἦτανε

βαθεῖα ἡ λαβωματιῦ του

ΝΑΣΟΣ

Ὅχι.

ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

Καὶ πῶς κτυπήθηκε;

ΝΑΣΟΣ

Νά! χτέες προῖ, κεῖ κάτου

Στὸν Ἀη-Νικόλα κάνανε

οἱ Εὐζώνοι μας μιὰ γιούργια

Κι' ἀπ' τὴν κορφὴ τοὺς βγάλανε

τοὺς Τούρκους, καὶ στὴ φούρια

Τοῦ γιουρουσίου λαβώθηκε.

ΓΙΟΥΛΑ

Καὶ τὸν Ἀγιο-Νικόλα

Τὸν πῆραν τὰ εὐζωνάκια μας;

ΝΑΣΟΣ

Μὲ τὰ κανόνια του ὅλα!

ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

Ἀλήθεια;

ΝΑΣΟΣ

Ἀμὲ τί, ψέμματα;

ΓΙΟΥΛΑ (Μὲ χαρά.)

Οὐ!... πάει καὶ τὸ Μπιζάνι!

Δὲ στέκει πιά...

ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

Κι' ὁ Θῦμιός μας

ποῦ νᾶνε, τί νὰ κάνῃ

Αὐτὴ τὴν ὥρα ὁ δύστηνος!

Ποῖος ἔχει σὲ τί χάλι

Θὰ βρίζεται...

ΝΑΣΟΣ (Μ' ἔξαυρι.)

Μητέρα, πάει χαλάλι!

Τὸ αἷμα του,

Γιατὶ γιὰ τὴν Πατρίδα μας,

γιὰ τὴ μεγάλη Ἑλλάδα

Τάχυσε. Καί... μεθαύριο

θὰ εἶναι ἡ δική μου ἀγάδα!

Κι' ἀν' ἔξω ἀπὸ τὰ Γιάννενα

τὸν ἦρε αὐτὸν τὸ βόλι

Μακάρι ἐμὲ νὰ μ' εὕρισκεν

ἀπόξω ἀπὸ τὴν Πόλη!..

Μὴν κλαῖς, Μαννούλα, σῶπασε,

χόρεψε, γέλα, πῆδα

Ποῦχυσες ἀπ' τὸ αἷμα σου

καὶ σὺ γιὰ τὴν Πατρίδα!

ΜΑΡΩ

Μπράβο σου, Νάσο, Μπράβο σου;

ΓΙΟΥΛΑ

Γεῖά σου, ἀδερφέ μου Νάσο!

ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

Ἀχ! ἔλα δῶ, παιδάκι μου,

νὰ σε σφιγταγκαλιάσω!

(Τὸν φιλεῖ ὥρα πολλή)

(Ἐπεται συνέχεια) I. X. ΧΕΛΜΗΣ

*Ιδε τὸν Ὁ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τοῦ Κεφ. Β'

ΚΙΘΑΡΑ

Κιθάρα! Πιστέ σύντροφε τῆς χαρᾶς καὶ τῆς λύπης μας! Πιστέ ἀντίλαλε τῆς χαρούμενης ἢ πικραμένης καρδιάς!

Σὰν μᾶς διασκεδάσεις στὴν αἰώνια τὴν μονοτονία μας, τότε σὲ σένα χύνεται τὸ φαιδρὸ τραγοῦδί μας. Κι' ὅταν μᾶς συντροφεύεις στὴν θλιβερὴ τὴν μοναξιά καὶ τῆς θλιμμένης γίνεσαι καρδιάς παρηγορή-
τρα, ὁ τόνος σου τότε εἶνε θλιβερός καὶ ὁ σκοπὸς σου μοιάζει μοιρολόι.

Ἄκουσα τὸ γλυκὺ τραγοῦδί σου σ' ἓνα κατωπράσινο βουνό. Τ' ἀστέρια ἀπὸ πάνω λαμπυρίζανε, πλημμυρίζοντας τὸν σκοτει-
νισμένο οὐρανό! Τὸ ἀργεῖο φεγγάρι ἐρ-
κυλῶντας τὰ κρυστάλλινα του τὰ νερά τὸ κα-
θαρό ρυάκι, ποὺ ἀντανάκλουσε μεσ' εἰς τοὺς
κόλπους του τὸ μαγικὸ πρὶν οὐρανό παγό-
ραμα. — Καὶ τότε θέλησα νὰ γύρω καὶ νὰ
κοιμηθῶ, ἔχοντας γιὰ γλυκὸ νινούρισμα
τὴν μελωδικὴ αὐτὴ ἀρμονία....

Ἄκουσα πάλι τὸ γλυκὺ τραγοῦδί σου,
σχίζοντας τῆς κυανόχροης θάλασσας τὰ
υδατῆνια πλάτια. Τὸ ἀργεῖο φεγγάρι ἐρ-
κυλῶντας τὰς γλῶμες ἀχτίδες του στὸ ἄλμυρό
νερό, καὶ παίζανε μετὰ τὸν λευκὸ ἀφρό π'
ἀφίναμε στὸ διάβα μας. Καὶ τὸν ἀνέκρα-
στο ὅσον τὸν σκοπὸ συνώδευεν ὁ ρυθμικὸς
ὁ κτύπος τοῦ κουπιού καὶ τοῦ κύματος τὸ
βογγητό, σὰν ξεφυγούσε σπάζοντας στοὺς
βράχους. — Τότε μοὶ φάνηκε πῶς γυροῦ-
σεν ὁ νοὺς μου στὰ οὐράνια, ἐνῷ ἡ ψυχὴ
μου νὰ πετάξῃ πόθησε σὲ κόσμους ἀγνω-
στούς, αἰθέριους, ἰδανικοὺς....

Κιθάρα, φωνὴ τῆς καρδιάς, ψυχὴ σ' ἓνα
ξύλο κλεισμένη!

Πανελλήνιος Πόθος

ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΙΣ

Ἀπὸ τὸ βράδυ ἄρχισε νὰ διαδίδεται ἡ
φήμη τῆς ἐπιστратεύσεως, μ' ἐκεῖνο τὸ
μυστικὸ ὕφος, σύνθητες εἰς αὐτὰς τὰς περι-
στάσεις. Τὸ πρῶτον ὅμως ἦτο πιά γεγονός...
Τὰ παρασκήνια τὸ διαλάβαινε. Οἱ μικροὶ
ἐφημεριδοπώλαι εἶνε τὸ στοιχεῖό τους.

Ἀπὸ τὸ παραθύρου παρακολουθῶ τὴν
κίνησιν, ἡ ὁποία εἶνε πιά ζωηρή: Ἐννοεῖς
ἀμέσως πῶς κατὰ ἔκτακτο συμβαίνει... Ἰπ-
πεῖς διασχίζουν τοὺς δρόμους. Οἱ ἀμάξη-
λάται χτυποῦν δυνατὰ τ' ἀλογὰ των, νὰ
τρέξουν, νὰ φέρουν γρήγορα τοὺς ἀξιωμα-
τικούς ἐκεῖ ποὺ πρέπει. Φέρουν ἴσως δια-
ταγὰς ποῖός ξεύρει... Ἀνθρώποι τῆς ἀγο-
ρᾶς τρέχουν βιαστικοί. Οἱ γνωστοὶ σταμα-
τοῦν, ἀλλάζουν λίγα λόγια κατηφῶς καὶ
φεύγουν. Οἱ γενοῦλλεκτοὶ στρατιῶται τρέ-
χουν νὰ κάμουν γυμνάσια καὶ λίγοι τρα-
γοῦδοῦν... Ὅλ' αὐτὰ ἄρχουν γιὰ νὰ σ'
ἐμβάλουν εἰς σκέψεις. Τί σκληρὸν πράγμα
ὁ πόλεμος! Μήπως δὲν κρύβει κάπου ὁ,τι
σκληρότερον ὑπάρχει τὸν θάνατον; Πόσον
τάχα λαχταροῦν αὐτὴ τὴ στιγμή! Πόσον
ντυπᾷ ἡ καρδιά σ' αὐτὰ τὰ προμηνήματα
τοῦ πολέμου! Κανένας δὲν εἰμπορεῖ νὰ
μεῖνῃ ἀδιάφορος. Κάποιος ἐπιδράσει θὰ ἔχη
εἰς ὅλους ἓνα τέτοιο γεγονός... Ἐγὼ δὲν
λητμονῶ καὶ τὴ Διάπλασι...

Ἀλλὰ ποῖός ξεύρει τί μᾶς ἐπιφυλάσσει
ἡ αὖριον; Ὅσῳ μπορούμε ἄς ἐλπίζουμε.

Φράουλα

ΦΤΕΡΟΥΓΙΣΜΑ

Ποῦνε ἡ γιαγιά; ποῦνε ἡ γιαγιά;
Βλέπω ἀδειανὴ τὴν πολυθρόνα!
Τὸ κίμα δὲν τ' ἀκούει πιά,
Ποῦνε ἡ γιαγιά; ποῦνε ἡ γόνυ;
Ποῦ εἶνε τὰ κάτασπρα μαλλιά,
— ἡ πολυσέβαστη κορόνα; —
Ποῦ εἶνε ἡ γλυκεία λαλιά,
Ποῦ τὰ φιλιὰ;... Ποῦ εἶνε ἡ γόνυ;
Γιατὶ ἔζησε χρόνια πολλά,
ἔπροπε—λέει—νὰ πεθάνῃ!
— Ἀχ! εἰν' αὐτὰ λόγια σκληρά! —
Πόση ζωὴ τάχα μᾶς φθάνει;
Ἔζησε χρόνια, ναί, πολλά,
Καλὰ-καλὰ, ἀνακατωμένα!
Μ' αὐτὰ τὰ δυὸ της τὰ στεγὰ
Ἦταν τὰ πρὶν δυστυχισμένα,
Γιατὶ τὸ μόνο της παιδί
Τῆς ἔλεγε ὁ χάρος πόρσι.
Τί ἤθελ' ἄλλο τῇ ζωῇ;
Ζητοῦσε ἀπ' τὸ Θεὸ τὴ χάρι.
Καὶ δεῖτε φθινοπωρινὸ
Τὴν χάσαμε μεσ' ἀπ' τὰ χέρια...
Ἐπέταξε στὸν οὐρανὸ
Γιὰ νὰ ναι τὸ παιδί της στὰ αἰθέρια.

Χάρις

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Κυλιεῖ ὁ γάτος ὀκνηρὰ
σ' τοῦ ἡλιου τὴν ἀχτίδα.
Σ' τ' ἀπόσκια μὲν τοῦ βουνοῦ
τ' ἀρδὸν δὲ λαλεῖ.
Γύρω ἡ φθὸν πένθημι
προσμένει μὴν ἐλπίδα,
κ' ἡ πρόσκαιρη ἡ ὁμορφία
σὲ ἄλλον κόσμον πάει.
Γονατιστὲς σ' τὸ εἰκόνημα,
ἡ κόρη κ' ἡ μητέρα
παρακαλοῦν τὴν Παναγιά
καὶ κλαῖν μισροστὰ σὲ δαύτη,
τὸ ἡλιοκαμένο πρόσωπο
νὰ δώσῃ καμμιὰ μέρα,
νὰ νοιώσουν τὰ θεομὰ φιλιὰ
τοῦ ξενιτιάς ναιτή.

Μέσα σ' τὸ φθινοπωρινὸ
τὸ φῶς τοῦ πρῶτου,
ἔχω μὴ σκέψη ἀποκορυφῆ
ψυχῆς ποὺ λίγο νοιώθει
καὶ γιὰ μὴ λύρα μουσικὰ
ποὺ παίζει δίχως νότον,
βασισταλάζουν μέσα μου
τοῦ φθινοπώρου οἱ πόθοι,
Ἀντητηροὶ καὶ πένθητοι
τῆς λύρας εἶνε οἱ τόνοι,
παρμένοι ἀπὸ τὸ μαρμαρὸ
καρδιάς ὅπου πονεῖ,
Κι' ἂν ἔχει πόνους ἡ καρδιά,
εἶνε στὴ φθὸν πόνοι
οἱ τῆς καρδιάς ἀντητηροὶ;
δεντοὶ οἱ ξεφυλλῆαι.

Σεπτέμβριος

Ρωβύρος

ΜΙΑ ΕΜΠΝΕΥΣΙΣ

Τί νὰ γράψω; Τί νὰ γράψω; Τί νὰ
γράψω; Δύο σωστὲς ὥρες κάθομαι ἐδῶ-
μέσα, χωρὶς τίποτε νὰ μὴ κατεβαίνῃ. Μω-
ρὲ ξεροκέφαλο ποὺ σοὺ τῶχο!

Ἐξερῶνίζα μέσα εἰς τὸ γραφεῖο τοῦ πα-
τέρα μου, ξαπλωμένος σὲ μιὰ καρέκλα,
στηρίζων τὴ ράχι μου σὲνα τραπέζι, τὰ
πόδια ἐπάνω στὸ γραφεῖο, κρατῶν στὸ ἀρι-
στερὸ μου χερί ἓνα κομμάτι χαρτί, ἔχων
τὴν πέννα στὸ αὐτὸ καὶ κτυπῶν με θυμὸ
τὸ δεξιὸ μου χερί στὰ γόνατά μου.

Ἐπάνω στὸ τραπέζι, εἰς τὸ ὅποιον ἐγὼ
ἐστήριζα τὴν ράχι, ὁ μικρότερός μου ἀδελ-
φός ἦτο ἐξαπλωμένος μετ' ἡν κοιλία καὶ
ἐδιάβαζε ἓνα βιβλίο. Ἀπέναντι ὁ ἄλλος
ἀδελφός μου, ἐκράτει στὰ χέρια του ἓνα
βιβλίο Γαλλικὸ κ' ἐρητύρουνε.

Ὁραία σκηνὴ γιὰ περιγραφὴ! Εἶπα ἀφροῦ
μοῦ ἐπέρασε ὁ θυμὸς. Καὶ ἀμέσως ἀρπάξα
τὴν πέννα ἀπὸ τὸ αὐτὸ μου (ἀπὸ τὴν βί-
α μου μάλιστα ἐτράβηξα τὸ αὐτὸ μου τόσο
δυνατὰ, ὥστε ἠναγκάσθην νὰ ξεφρονίσω).
Καὶ ἤρξατο γρήγορα γρήγορα νὰ γράφω ἔσ' το
χαρτί ποὺ βαστοῦσα. Σὲ λίγο ἐτελείωσα
τὴν περιγραφὴν, καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν
ἀπέναντι μου ἀδελφόν, εἶπα: «Ἐτοίμο!»

Ὁ ἀδελφός μου ἔπαισε τὴν ρητορικὴν
του καὶ μοῦ εἶπε ξερά-ξερά:

«Ποιό;—Ποιό; Νά, αὐτὸ ποὺ ἔγραψα
τώρα. Ἡ Διάπλασις βάζει στοίχημα πῶς
θὰ μοῦ τὸ ἐγκρίνῃ». Ἐκεῖνος, ὅταν τὸ ἤ-
κουσε, εἶπεν ὅτι δὲν θὰ τὸ ἐγκρίνῃ, ἐγὼ
ἐπέμεινα στὴν γνώμη μου. Ἐπιτέλους ἐστοι-
χηματίσαμε ἓνα γράσι καὶ ἐχωρισθίμεν.

Υ. Γ. Πιστεύω, ἀγαπητὴ μου Διάπλασις,
πῶς δὲν θὰ γίνῃς αἰτία γὰρ χάσω ἓνα γράσι.

Σελήνη

ΤΟ ΑΛΟΓΟ ΚΑΙ ΤΑ ΣΤΡΕΙΔΙΑ

Ἐνας ἔμπορος ἐπῆγεν, ἓνα βράδυ ποὺ ἔκαμε
πολύ κρύο, εἰς ἓνα πανδοχεῖον. Ἡ τραπέζι-
α ἦτο γεμάτη ἀπὸ ταξιδιωτὰς τούτους, ὥστε δὲν
ἤδυνήθη νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν ἐστία.

Ἐπειδὴ ἐπιθύμει πολὺ νὰ ζεσταθῇ, μεταχειρί-
σθη τὴν ἐξῆς πανουργίαν: «Νὰ δώσετε γρήγορα
μὴν ὀκνητεῖς στρεῖδια εἰς τὸ ἀλόγῳ μου» εἶπεν
εἰς τὸν ξενοδόχον. Ὁ ξενοδόχος, ἐκπληκτος πρὸ
τοιαύτης διαταγῆς, ὑπήκουσε, καὶ ὅλοι οἱ παρα-
καθήμενοι, περιέργοι νὰ ἴδωσιν ἓνα ἄλογο, τὸ ὁ-
ποῖον τρώγει στρεῖδια, τὸν ἔχολοθησαν εἰς τὸν
σταῦλον. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ ἔμπορος ἐποθετήθη
πλησίον τῆς ἐστίας καὶ ἐξεστάθη μετ' ὄλην τὴν
ἄνεσιν.

—Κύριε, λέγει ὁ ξενοδόχος, ἐπιστρέφω μετὰ
ἓνα τέταρτον, καλὰ τὸ ἔλεγα! τὸ ἀλόγῳ σας δὲν
θελεῖ στρεῖδια!

—Ἐ, καλὰ, τὰ τρώγω ἐγὼ, ἀπηγγέλτε γελῶν ὁ
ἔμπορος, ὁ ὁποῖος εἶχε λάβει τὴν καλυτέραν θέσιν.
(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) **Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν**

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Μαμμά, θέλω νὰ παίξω στὸν κήπο.
—Κάνε κρῦο. Κάλησε τώρα ἐδῶ, ποὺ εἶνε
καὶ φουτιά.

—Τότε ἄνοιξε τὸ παράθυρο νὰ ζεσταθῇ καὶ
ὁ κήπος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὀνειροῦ

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ

Δῶρον Δραχμῶν 5 ἕως 52,30

Οἱ ἐγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταὶ εἰς τὴν
«Διάπλασιν» διὰ τὸ 1916 πρὸ τῆς 1ης
Δεκεμβρίου ἔ. ἔ., καθὼς καὶ οἱ ἀναγε-
οῦντες πρὸ τῆς 1ης Δεκεμβρίου ἔ. ἔ.
τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ 1916, ἔχουν
τὸ προνόμιον νὰγοράσουν τοὺς τόμους
τῆς «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1899 ἕως
1905, ὅλους μαζί ἢ χωριστὰ ἓνα ἕκα-
στον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. 7, ἀντὶ
δρ. 4 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δραχ.
7) τοὺς δὲ τόμους τῶν ἐτῶν 1906 ἕως
1914, ὅλους μαζί ἢ χωριστὰ ἓνα ἕκα-
στον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. 8, ἀντὶ
δραχ. 4,50 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ
δραχμῶν 7,50).

Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμ-
βάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου
μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν τα-
χυδρομικῶς πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ
ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου λεπτὰ
50 οἱ ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ καὶ δρ. 1 οἱ
ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ.

Τὰ πρὸς τοῦτο διατιθέμενα ἀντίτυπα
εἶνε 50 ἕκαστον τόμον, δηλαδὴ τὸμοὶ
ἐν ὅλῳ 800, τοὺς ὁποίους θάγοράσουν
ὅσοι προλάβουν νὰ ἐπωφεληθῶν τοῦ
προνομίου ὅχι μόνον ἐντὸς τῆς προθε-
σμίας ἀλλὰ καὶ πρὶν ἐξαντληθῶν.

«ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 13ην Ὀκτωμβρίου 1915.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ τοὺς καλοὺς μου φίλους, ποὺ
ἀνένδωκαν καὶ αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα τὴν συνδρο-
μὴν των διὰ τὸ 1916. Εὐχαριστῶ ἐπίσης κ' ἐ-
κείνους ποὺ ἤρξατο νὰ ξεπαθῶνουν. Μετὰ τὸ
ἔνα καλὴν, τὸ ἄλλο, —ὅπως μοῦ ἔγραψε προχθές
καὶ ἡ Φιλότης Ἑλλάς, Ἐλπίζω, ὅτι ὅλοι οἱ
φίλοι μου θὰ τὰ ἐκπληρώσουν καὶ τὰ δυὸ.

Ἦσῳ τοῦ 1913, ὅτι ἡ μάχη ἐξαγριώνει τοὺς
πολεμιστὰς, περὶ τούτου δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία.
Τὸ ζήτημα εἶνε ἂν χρειάζεται καὶ ἂν ἔχη καλὸν
ἀποτέλεσμα αὐτὴ ἡ ἐξαγριώσις. Ὁ κ. Πλάτων
Δρακοῦλης εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ μεταφράσῃ
ἐν ἀγγλικῶν ἄρθρον περὶ πολέμου, παιδαγωγικόν.
Θὰ τὸ δημοσιεύσω προσεχῶς καὶ θὰ μάλιστα
πολλὰ ἀπὸ αὐτό.

Τὰ Εὔσημα τῆς Ἀλληλογραφίας, Νικηφόρος
Εἰζώνας, τὰ κατηργήσα ὅχι μόνον διὰ τὰ παρὰ
ἀλλὰ καὶ δι' ἓνα ἄλλον, σπουδαιότερον λόγον. Οἱ
φίλοι μου μοῦ ἔγραψαν ἀπλῶς διὰ νὰ παίρουν
Εὔσημα (θεωσιασμένα ἐπομένως πράγματα καὶ
ψυχρά) καὶ ἡ Ἀλληλογραφία μας δὲν εἶχε
πλέον τὸν συνήθη ἀφελὴ καὶ εἰλικρινῆ της
τόνον. —Θὰ εἶπω εἰς τὸ Σελήνῳ ὅτι ἡ αὐτοζω-
γραφία σου ἔγενεν ὑπὸ μεγέθυσιν 1Χ5, τῆς δὲ
Ἐρυσθαίας Συβύλλης, ὡς νομίζεις, ὑπὸ με-
γέθυσιν 1Χ50. Στείλῃ μου μερικὰ σκίτσα τοῦ
φίλου σου, νὰ τὰ ἴδω.

Διὰ τὰγόρια, ποὺ καυχῶνται διὰ τὴν ὑπεροχὴν
των εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς καὶ τὴν Σελίδα ἡ
Ἰοῖς μοῦ γράφει: «Μὰ δὲν συλλογίζονται πῶς
ἐμεῖς εἴμεθα κορίτσια καὶ αὐτοὶ ἀγόρια;... Ὁ
καιρός ποὺ θὰ μᾶς περισεύσῃ, θὰ καταναλωθῇ
στὸ αἰώνιο ἐργόχειρο. Καὶ ὅποια ἔχει τὴν τύχην
(;) νὰ εἶνε καὶ μεγαλῆτερη, τότε εἶνε κ' ἂν εἶνε....
Ἐνῷ τὰγόρια, δὲν μοῦ ἔλεγε παρακαλῶ, τί κάνουν;
Τὸ σπῆτι θὰ κυττάζουν ἢ τὸ ἐργόχειρο;» Καὶ ἡ
Ἰοῖς ἐξακολουθεῖ... Τόπνευμά της ὅμως τὸ ἐνο-
ήσατε καὶ εἰμπορεῖτε νὰ τῆς ἀπαντήσετε εἰς αὐτό
τὸ ἀπόσπασμα.

Αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Δερινὸν δὲν ἐγκατελείφθησαν,

Ὅμοις Ἄνεμι: τὰς ἔχει γιὰ τὴν ὥρα ὁ «Ρ» εἰς
τὴν φυλάκην. Ὁραία αὐτὰ ποὺ γράφεις περὶ πο-
λέμου! συμφωνοῦν μετὰ τὴν δευτέραν ἐπιστολήν τοῦ
κ. Φαίδωνος, τὴν ὁποίαν εἶδες κατόπιν. Ναί, οἱ
Νεώσοικοι ἔγεναν Νεώσοικοι. Τὸ παρετήρησα κ'
ἐγὼ, ἀλλὰ χωρὶς τὴν ἐκπληξίν σου, διότι ξέρω
ἀπὸ τυπογραφικὰ λάθη.

Μανιατοπούλα, θὰ πῶ εἰς τὸν Ἦσῳ τοῦ
1913, ὅτι «αἱ ἀδελφαὶ σου θὰ ἔκαναν τὴν εἰκόνα
ὅ,τι κάμνουν ὅλα τὰ μικρὰ παιδιὰ ποὺ σκίπτον-
ται καὶ ἀποραστίζονται ἀσκόπως». Δὲν τὸ παραδέ-
χεται ὅμως. Κανεὶς δὲν σκίπτεται καὶ δὲν ἀπο-
ραστίζει ἀσκόπως. Καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ ἔχουν
τὸν σκοπὸν των,—ἀλλ' ἀνάλογον μετὰ τὴν ἡλικίαν
των.—Χαίρω ποὺ εἶσαι ἐνθουσιασμένη μετὰ τὸν
καθηγητὴν σας τῶν μαθηματικῶν, Μπράδο! αὐτὸ
εἶνε πολὺ σπάνιον.

Ὁ Φαργιόσκος Ι. Τζουλάνης μοῦ γράφει:
«Δὲν γνωρίζω ποὺ μένει καὶ ποῖος εἶνε ὁ Ἦσῳ
τοῦ 1913; θὰ ἡσθάνομαι ὅμως ἀνέκφραστον χα-
ρὰν ἂν ἡδυνάμην νὰ τοῦ σφίξω τὸ χερί ἢ νὰ τὸν
συγχαρῶ διὰ μιᾶς ἐπιστολῆς διὰ τὰς ἐρηνοφιλοῦς
ιδέας του.» Κ' ἐξακολουθεῖ μ' ἓνα ὕμνον πρὸς τὴν
Εἰρήνην, ἡ ὁποία, λέγει δὲν εἶνε χίμαιρα, ἀλλὰ
μὴ ἀνάγκη. Μὰ καὶ ὁ πόλεμος, λέγουν οἱ ἄλλοι,
εἶνε μὴ ἀνάγκη...

Κ' ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, Μεσομηριακὴ Ἀκτὴ,
τὸ παιγνίδι τῶν παιδιῶν εἶνε τώρα τὰ στρατιω-
τικὰ γυμνάσια καὶ ὁ ψευτοπόλεμος. Ἐ, φυσικὰ!
τὰ παιδιὰ ὅ,τι βλέπουν, τὸ κάμνουν... Τὸ νόστι-
μον εἶνε, ὅτι ὅταν διακρίνονται εἰς δύο στρατοπέδα,
διὰ νὰ πολεμήσουν, κανὲν, μετὰ κανένα τρόπον, δὲν
ἐννοεῖ νὰ γίνῃ βουλγαρικόν. «Τί εἶπες σεῖς, παι-
διά;» Ἐλλήνες! —Καὶ ποῦ εἶνε οἱ Βουλγάροι;
—Ἀντίχου. Αὐτὸ ἀκούει κανεὶς καὶ ἀπὸ τὰ
δύο μέρη.

Ἵποθέτω, Ἐθνικὸν Ὀνειρον, ὅτι ἂν ὁ χω-
ρικὸς εἶνε δυνατός καὶ σκληραγωγημένος, ὁ νέος
ὅμως τῆς πόλεως, ὁ ἀνεπτυγμένος, ἔχει μεγαλῆ-
τεραν τὴν συναισθήσιν τοῦ καλῆς ἡμέρας. Καὶ αὐτὴ
τὸν δυνάμειν. Διὰ τὰς μητέρας μὴ λέγῃς! Τὸ
χρὸς τὸν εἶνε νὰ κλαῖνε ὅταν φεύγουν τὰ παιδιὰ
τὸν στὸν πόλεμον, ὅπως τὸν παιδιὸν χρὸς εἶνε
νὰ φεύγουν. Αὐτὸ εἶνε τὸ μητρικόν, τὸ ἀνθρώ-
πινον. Καὶ αἱ ἀρχαῖαι Σπαρτιάτισσαι ἀκόμη,
ἐκλαιγαν... κρυφά.

Τὸ Ἠλιοβοσκόριον, ποὺ μοῦ στέλλει πενήντα
λεπτὰ διὰ τὴν ἐγγράφην κανεὶς πτωχὸν παιδίον,
κάμνει καὶ αὐτὴν τὴν παρατήρησιν: «Ἀφροῦ καὶ
οἱ γέροι ἐξηγοῦν τὴν δυστυχίαν τους ὅταν ἀπαγο-
ρῶνται, πόσο μάλλον ἓνα παιδίον θὰ λησμονήσῃ
τὴν δικήν του, ἔχοντας μὴ καλὴν συμπεριφορά.» Πολὺ
σωστό!

Κι' ἐγὼ, Κύκνειον Ἀσμά, εἶμαι πολὺ εὐ-
τυχὴς διὰ τὴν γνωριμίαν σου καὶ διὰ τὴν ὑπο-
σχέσιν σου, ὅτι ἐντέλῃς τὴν θελήσιν σου μετὰ τῶν
ἀκροτάτων, θὰ προσπαθήσῃς μετὰ πάντα τρόπον νὰ
μ' ἐνχαριστήσῃς καὶ νὰ νάδῃς/ῃς μετὰ τοῦ κυκλίου
τῶν συνδρομητῶν μου. Ἡ ὁραία ἐπιστολή σου
καὶ εἰς ἐμὲ αὐτὴν τὴν πεποθήσιν ἐνέπνευσεν.

Σοὺ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου καὶ χάρτην τῶν
λύσεων, Ναυτοπούλα. Διὰ τὰ μυθιστορήματα,
νομίζω ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνετα κατὰ κράτος.
Καλὸν δηλαδὴ εἶνε νὰ διαβάσῃ κανεὶς καὶ ἄλλων
εἰδὸν διότι. Ἀλλὰ τὸ κυριώτερον ἐνὶ ἡμετέροισιν.
Ἐνα καλὸν μυθιστόρημα, ἡλικὸν καὶ καλλι-
τεχνικόν, εἶνε ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα βιβλία ποὺ
ὑπάρχουν.

Ὁραία ἡ ἐπιστολή σου Πάνε Β. Καρόνη.
Ἐννοεῖς, ὅτι δὲν συμφωνῶ μετὰ ὅλας σου τὰς ιδέας,
ἀλλὰ μοῦ ἀρκεῖ ποὺ τὰς διατυπώνεις καλὰ καὶ
συνά. Ἐγὼ ὅτ' ὅλοι σου, ὅτι καὶ ὁ κυριώ-
ς αἰμός. —Θὰ εἶπω εἰς τὸν πόλεμον τῆς
ζωῆς, τὸν ὅποιον παραδέχεσαι. Δὲν εἶνε βέβαιον
δυνατὸν νὰ συζητήσῃς ἐδῶ μίαν-μίαν τὰς ιδέας
σου, χαίρω ὅμως ποὺ τὸ θέμα αὐτὸ σ' ἔκαμε νὰ
με ἐκναθυμνήσῃς ὑπερὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν.

Ὁραίας ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν
τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Καλλ. Ἀπαθα-
γιάννης, Ὀμηρικὸς Ἦσῳ, Ἐρυσθαία Συ-
βύλλη, Δοξαδομένης Ρήνος, Μία Τρελλούλα,

Πίμπινονελ, Ὑπόδουλος Ἑλλήνης, Κυματο-
βόλος Ποσειδῶν, Ἐβελίνα καὶ Μικρὸ Ἡπει-
ρωτάκι. —Τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους, ἐξέτελεσα καὶ
τὰς παραγγέλιας των, ἀλλ' ὁ ὁρὸς δὲν ἐπιτρέ-
πεν ἐκτενεστέραν ἀπάντησιν.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΑΠΟΡΩΝ

Τὸ Μελαχρινὸν Διαβολάκι καὶ ὁ Γέρος τοῦ
Μορηῆ, μοῦ σταπαῖνον ἓνα πτωχὸν ἀλλὰ φιλό-
μουσον Τριπολιτάκι, τὸ ὅποιον οὐτε κατὰ φύλλον
δὲν εὐκολύνεται νὰγοράσῃ τὴν Διάπλασιν, ἐνῷ
τόσον τὴν ἐπιθυμῇ. Οἱ συνιστῶντες μοῦ ἔστει-
λαν καὶ ἀπὸ μ

ισιον Τζ. (ἄς ἐλπίσῃ! δὲν ἔχω κυρίαν ἀντίρ-
ρησιν μόνον ποῦ δὲν ἐκλείπει...) Σκιαβωμένον
Ἑλλήνα (ἔστειλα) Ἑτασίην τοῦ Ἰωάννου
(ἡ ἐπιστολή σου παρεδόθη) Προμάχον τῆς
Ἑπαλφόν (ἔδωκα, τὸ σύνθημα δὲν εἶνε γὰρ μὲν
ἅμα μοῦ ποῦν «Διάπλασις!» ἀπακνήσω ἐρίστι)
Μικρὸν Προκόπον (ἐλήφθησαν) Τελεσίλλαν
(ἔστειλα) Ἀνθισμένην Ἀνυδαίαν (ἂν σοὶ
ἀπαντοῦσα, θὰ παραβιάξω τὸ μυτικὸν τῶν ψευ-
δωνύμων) Ἀγοριοβιόετταν (ἐπιστολή σου μὲ
δραχμὴν δὲ ἐλήφθη) Ν. Κόζαδ (ἔγ.) Ἐν-
τικὸν Λέοντα (ἔλαβη, εὐχαριστῶ) Στεναγμὸν
τοῦ Ἀνέμου (διὰ τὰ νέα μνηστορήματα θὰ σὲ
πῶ ἐν καιρῷ) Κ. Θ. Παπαθ. (διεδίδασθη)
Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου (ἔραβεῖν ἔστειλα)
Ὀρεῖρα π' Ἀθήθρα, Σκιαβωμένον Ἑλ-
ληνα, Κῶμα τοῦ Βοσπόρου κτλ. κτλ.
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 13ην
Ὀκτωβρίου, ἀπακνήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 152ου Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων
Αὐγούστου—Νοεμβρίου.

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς
6ης Δεκεμβρίου. Ἀλλὰ καὶ πρὶν τῆς
προθεσμίας ταύτης, ἐρ' ὅσον δὲν θὰ
ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.

570. Δεξιόγριφος

Ἐκὼν κάποιο ποίημα
Μὲ μίαν ἀπάνωμια
Κι' ἀμέσως μεγαλόπολι
Σὺν κάμῳ στὴ Ρωσσία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σ. Ι. Μαυρομάχου

574. Λογοπαικτικὸς Δεξιόγριφος

Ἐνα πλατὺ μὲ ποταμόν
Ἐνώνω τῆς Ρωσσίας.
Καὶ Ἀθηναίων στρατηγὸν
Κάμνω πολλῆς ἀξίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου

572. Συλλαβόγριφος

Μία φωνὴ τὸ πρῶτον μου.
Ἀρνητικὸν τὸ δευτέρου μου,
Φωτιστικὸν τὸ τρίτον μου,
Προδότης δὲ τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Ναυάρχου

573. Στοιχειστονόγριφος

Εἰς πρόθεσιν δισύλλαβον
Σύμφωνον ἂν προσθήσῃς
Καὶ τόνον μεταθήσῃς,
Ἐν τοπικὸν ἐπίρρημα
Εὐθὺς ἂν ποτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νεαροῦ Εὐπατρίδου

574. Ρόμβος

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον
Τὸ κύμα σοῦ παρέχει
Τὸ ἄλλο μου ἢ Γραμμικὴ
Ὡς ἄλλοτον τὸ ἔχει.
Χώρα γνωστὴ τὸ τρίτον μου
Μικρασιατικὴ,
Νῆσος εἶνε τὸ τέταρτον
Ὡραία, Ἑλληνικὴ.
Τὸ πέμπτον σχηματίζεται
Μ' ἄερα ἢ νερόν,
Καὶ συμπληροῖ τὸν Ρόμβον μου
Συμπερασματικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

575. Μαρκιὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνας.

Ὁ Λιδάσκαλος.—Σὺ, Ἰωάννη, νὰ μοῦ εἴπῃς
πόσους κατοίκους ἔχει αὕτη ἡ πόλις;
Ὁ Μαθητὴς.—Ποῖα πόλις;
Ὁ Διδάσκαλος.—Αὕτη ποῦ εἶπα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐθωνάκη

576.—580. Μαρκιὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κά-
τωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ,

νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι
τόσαι λέξεις: Θέσις, ὅπως, κῶνος, Ἄσρος, θύρα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυριακοῦ Πνεύματος

581. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Διὰ τῶν ἀρχικῶν τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι
λέξεων, σχηματίζεται νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Πῆξις, νῆξ, γέρον, μέρος, φῶς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Προμάχου τῆς Ἑπαλφόν

582. Φωνηεντόλιπον

στ - κρ - τυ - πρτ - σ - θλς - βρντ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παντοκράτορος

583 Γρίφος.

μυταῖ σο λῦκος
βρ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μανιατοπούλας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 34

416—418. 1. Ἡ Ἀσία τῇ λίκνον τῆς ἀν-
θρωπότητος. 2. Τὸ Μεσολόγγι. 3. Ἡ Θεσσα-
λονίκη.—419. Κλεομένης (κλιζῶ, μένεις.)—420
Κρανίον (κρῶ, νῶ, ὄν.)

421. ΚΟΜΗΤΗΣ 422. Λευκός—Λου-
Ο Ι Α Υ κῶς.—423.

ΜΙΛΑΝΟΝ ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ

ΜΙ Α Α Τ ΤΑΚΙΤΟΣ

ΤΑ ΝΑΓΡΑ ΤΗΝΟΣ

Η Ο Ρ Γ ΝΩΕ

Σ Υ Ν Τ Α Γ Η Σ

424—426. 1. Οἱ Γερμανοὶ καὶ οἱ Ἕλληες
εἶνε ἀσπονδοὶ ἐχθροί. 2. Τὸ ἄσθμα εἶνε νόσος.
3. Ἡ γλώσσα εἶνε μέλος τοῦ σώματος.—427 ΣΟ-
ΛΟΜΩΝ (Σερβία, ὅθως, Σόλων, Βόλος, Δεκέ-
μβριος, Ἑσπερίων, ἄστρον.)—428. Καλῶς
ἀκούει μᾶλλον ἢ πλουτεῖν βίβη.—429. Ἡ ἰσχὺς
ἐν τῇ ἐνώσει (Οἱ εἰς χ' εἰς ἐν-τὶ ἐν ὧς-οι.)

ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑΤΟ 1915

Κατὰ τὰ προκηρυθέντα τὴν 16 Ὀκτωβρίου τὸ πρῶτον ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα οἱ ἀριθμοὶ 1
ἕως 2666, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ
προπληρωσάμενοι μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης· συνδρομὴν ἐτήσιαν, ἢ ἐξαμηνίαν, ἢ τριμηνίαν,
ἐντός τῆς ὁποίας συμπεριλαμβανέτω ἡ 15 Ὀκτωβρίου 1915. Ἐκκληρώθησαν δὲ κατὰ σειράν οἱ ἐξῆς
59 ἀριθμοί

1151, ἐκέδοισεν ἐν ὀρόλογιον τῆς τσέπης,
743, 1621, ἐκέδοισεν ἑκαστος τόνους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 40 κατ'
ἐκλογὴν του.

59, 1019, 2030, ἐκέδοισεν ἑκαστος τόνους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν
25 κατ' ἐκλογὴν του.

1865, 2178, 501, 2627, ἐκέδοισεν ἑκαστος τόνους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας
δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογὴν του.

1450, 916, 1916, 1260, 263, ἐκέδοισεν ἑκαστος ἀνὰ μίαν ἐτήσιαν συνδρομὴν Διαπλάσεως
τοῦ προσεχέος ἔτους.

1130, 2044 1519, 1811, 371, ἐκέδοισεν ἑκαστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ Ἀγγέλου τῆς
Ἀγάπης.

1204, 20, 1318, 453, 118, 1959, 673, 1199, 620, 1743, ἐκέδοισεν ἑκαστος ἀνὰ ἓνα τόνον
Διαπλάσεως τῆς Β'. Περίοδον ἐκ τῶν τιμωμένων φ. 3, 50.

865, 1054, 82, 2168, 2157, 1217, 1536, 77, 2389, 1412, 1772, 2115, 1942, 170, 936,
2549, 1875, 398, 353, 2277, ἐκέδοισεν ἑκαστος ἀνὰ ἓνα τόνον Διαπλάσεως τῆς Α' Περίοδον
ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φ.

Ἡ ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρῶτου καὶ τῶν τεσσάρων τελευ-
ταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μετὰ τὸ 17ον φύλλον τῆς προσεχέως ἐξαμηνίας, γιὰ νὰ ἀνταποδῇ τις
νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι' ἄλλου, οὔτε ἴσως, οὔτε
κατωτέρας ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκέδοισαν τόνους κατ' ἐκλογὴν των,
ἀπληρώθημεν σήμερον ἐπιστολὰν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μὴ ὀφείλουν τοῖς τόνους θελοῦν νὰ λάβουν.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ 1916

Ἡ ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1916 θὰ γίνῃ τὴν πρῶ-
την ἐβδομάδα τοῦ προσεχέος Δεκεμβρίου, καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν ὅσοι ὅσοι θὰ
ἔχουν πληρώσει ἐτήσιαν ἢ ἐξαμηνίαν συνδρομὴν διὰ τὸ 1916 μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου ε. ἢ
τὸ βραδύτερον. Ὁ κληρωθὴνσα ἑκάστῳ εἰς μόνον, θὰ κερδίῃ μίαν Μετοχὴν Λαχειο-
φόρον τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ἀξίας δρ. 100, μ' ἐλάττω κέρδους δρ. 50,000.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1916 θὰ γίνωνται ἄλλαι τέσσαρες Κληρώσεις δώρων ἀξίας
1600 ἐν ὅλῳ δραχμῶν εἰς ἐκάστην τῶν ὁποίων θὰ συμμετέχουν οἱ ἐγκαιρῶς προπληρω-
νοντες τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ 1916. Τὰ δώρα, διὰ τοὺς 50 κερδίζοντας ἀριθμοὺς
εἰς ἐκάστην τῶν τεσσάρων τούτων κληρώσεων, θὰ εἶνε ὅμοια μετὰ τῆς ἀνωτέρω Τε-
τάρτης Κληρώσεως τοῦ 1915.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλάδιον.
ἐλήφθησαν ἀπὸ 7—13 Ὀκτ.

ΛΟΗΝΩΝ: Ἰω. Α. Πελεκάνος, Βασ. Φ. Κλήρης
Σπ. Η. Μπαμπάκος, Ἀσπασία Α. Ψυλακοῦ,
Δημ. Π. Μακρῆς, Πάνος Χ. Μετάνης, Κωνστ.
Μαυτιάς, Γ. Κλ. Σουρραπῆς, Κωνστ. Β. Καρα-
βέλλος, Ἐμμ. Θ. Κασσαβέτης, Γ. Α. Μάμος,
Ἀθ. Ρούλας, Κ. Παρόδης, Λουκ. Παναγιώτης.

ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Γεώργ. Εὐθ. Λαχανάς.
ΒΟΛΟΥ: Ηλ. Α. Ἀρδαβάνης, Γ. Ι. Ἥλιος
ΔΙΜΝΙΟΥ: Σπ. Κοΐλιας.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Δημ. Σ. Θεμελῆς, Ροβ. Κοέν.
ΚΕΡΚΥΡΑΝ: Σοφὸς τοῦ Μέλλοντος.
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Διον. Αλ. Ζακυνθινός, Ἀγ-
γελική Π. Παρθένου.
ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Ἀθ. Ν. Μανιάρης, Γ. Καραμα-
νώλης.

ΠΑΤΡΩΝ: Ἰωαν. Κ. Παπαζαχαρίου, Ἀντιγόνη

Κ. Παπαζαχαρίου.

ΠΕΙΡΑΪΩΣ: Πάνος Χ. Κολυβάς, Β. Α. Μάλ-
τας, Ι. Μιχαλάκος, Σπ. Η. Συμυγονιάννης, Ἰω.

Συμυγονιάννης, Π. Εμ. Φύλλας, Ν. Π. Ρούσης.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ἀναστ. Π. Κολιόπουλος, Με-
λαχρονίδ. Ἀγγελουδάκη, Λόρεος Λίστης, Ἰνδαλ-

μα Τριπόλεως, Μελαχρονίδ. Διαβολάκη, Βαλανι-

δοφάκος Ἀσπας, Πόπη Κ. Ζαχαράκη, Ἀδελφάνης.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Παναγ. Σ. Καραντζῆς, Ἀναστα-

σία Χ. Οικονομοπούλου, Ναυτάκι τῆς Ἰου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω, τὰ δνόματα ἐτέθησαν εἰς
τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκκληρώθησαν οἱ ἐξῆς δύο:
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Σ. ΣΟΥΡΡΑΠΑΣ ἐν Ἀθήναις καὶ
ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ Χ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ ἐν Χαλ-
κίδι, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ
τῆς Νοεμβρίου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

— ΙΕ—56 —

Ἐνα Χιωτάκι, δέχομαι εὐχαρίστως ἀνταλ-
λαγὴν Μ. Μυστικῶν.

Διαβολάκι τῶν Ἀθηνῶν